

ΟΘΕΛ. Αίμα, αίμα!
 ΓΙΑΓ. Ὑπομονή, τί ἴσως θ' ἀλλάξεις γνώμη.
 ΟΘΕΛ. Γιάγο, ποτέ, ποτέ! Καθὼς τοῦ Πόντου
 Ἐπαγωγὰ τὰ κύματα κυλᾶνε,
 Καὶ τὸ ψυχρὸ τὸ ρέμα του ποτὲ
 Δὲν ἀμπωτίζει, μὰ στὴν Προποντίδα
 Καὶ στὸν Ἑλλήσποντο ἄκοπα στρατεύει,
 Ἔτσι καὶ οἱ αἵματεροὶ μου οἱ στοχασμοὶ
 Ποτέ, στὸν ἄγριο δρόμο τους ὀπίσω
 Δὲ θὰ κοιτάξουν, οὔτε θ' ἀμπωτίσουν
 Ποτέ τους σὲ μιὰ ἀγάπη ταπεινή,
 Ὡς ποῦ νὰ ἀνοίξει διάπλοτο τὸ στόμα
 Ἡ ἐγδίκηση καὶ νὰ τοὺς καταπιεῖ. (Γονατίζει).
 Μὰ ἐκεῖνο τὸ στερέωμα τοῦ οὐρανοῦ,
 Μὲ σεβασμὸ πρὸς τὸν ἱερὸ τὸν ἔρκο,
 Τὸ λόγο μου ἐδῶ τῶρα ἐγὼ σκλαβῶνω.
 (ἀκολουθεῖ)

ΑΘΗΝΙΩΤΙΚΕΣ ΓΡΑΦΕΣ

Ψ.

Βγήκε στὰ ὄνειρα ἢ ταξιδέφτρα μου ψυχή...
 Ἔνα βουητὸ ἀκουγότανε στὸν κόσμον ὅλο.
 Σὰ βροχὴ πέφτανε τ' αἰστέρια.
 Ἡ θάλασσα χυνότανε σὰν ξεχειλισμένο ποτάμι.
 Κ' ὕστερα, ἓνα βαθὺ σταχτὶ χρώμα ἔπεσε ἀπάνω στὴν
 Πλάση.
 Ὅλα εἶχανε χάσει τὸ βάρος τους.
 Κι ἄκουγα τὴ φωνή μου· «Ποῦ εἶσαι; Ποῦ εἶσαι;»
 Ἐφέξες σὰν Παναγιὰ μπροστά μου.
 Μοῦ σκέπασες τὰ μάτια μὲ τ' ἀχραντὰ σου χέρια.
 Καὶ μοῦ εἶπες· «Εἶμαστε στὴν Πόλη. Κοιμήσου.»
 Κ' εἶδα ὕστερα τὸ γέρο ποῦ βλέπω πάντα στὸν ὕπνο μου.
 Θάτανε χίλιω χρονῶ, κ' εἶτανε ἄσαρκος, καὶ δὲν ξέρω
 πῶς εἶτανε, κ' ἔλεγε συλλαβιστὰ· «Εἶναι δῶ στὴν Πόλη ἓνας
 Βασιλιάς...»
 Χάθηκε ὁ Γέρος, καὶ βρέθηκα στὴν Ἁγία Σοφία.
 Μπρὸς τὸ Ἱερὸ δώδεκα χρυσοπυμένον βασιλιάδες ψέλ-
 νανε γύρω ἀπὸ μιὰ χρυσὴ κολυμπήθρα.
 Ἐοὺ στεκόσουνε στὴ μέση καὶ κρατοῦσες στὴν ἀγκαλιά
 σου τὸν Ἥλιο.
 Κ' οἱ βασιλιάδες τὸν πολυχρονίζανε.
 Δὲν κατάλαβα πῶς βρέθηκα ξάφνου στὴν ξώπορτα τῆς
 Ἐκκλησιᾶς.
 Ἐκεῖ ἀντάμωσα πάλι τὸ Γέρο.
 Ἡ καλοσύνη του μὲ πρόσταξε νὰ σκύψω νὰ τοῦ φιλήσω
 τὸ χέρι.
 Καὶ κείνος μὲ βλόγησε.
 Σ' ὅλο μου τὸ κορμὶ ἓνα φῶς κυμάτισε.
 Καὶ ξύπνησα.
 Τὰ χεῖλια μου κάνανε νὰ ποῦνε ἀκόμα· «Ποῦ εἶσαι; Ποῦ
 εἶσαι;»
 Ἡ ψυχὴ μου εἶχε γυρίσει ἀπὸ τὰ ὄνειρα...

ΚΩΣΤΑΣ ΓΑΖΙΑΣ

ΚΗΦΙΣΙΩΤΙΚΗ ΝΥΧΤΑ

Τοῦ ποιητῆ Ῥήγα Γκόλφη.

Οἱ λεῦκες οἱ ἀσημόκορφες δὲ σειοῦνται
 Στὸ Κεφαλάρι, κί' οὔτε ποῦ ἀνασαινοῦν,
 Κί' ὅλα στὸ φῶς τοῦ φεγγαριοῦ σωπαινοῦν,
 Τὴ σκέψη λὲς τοῦ Πλάστη ποῦ ἀφουγκριοῦνται.
 Κάτω ἀπὸ τίς σκιὰς δι' οἱ νοῖοι σφιχτοκρατοῦνται
 Στέκονται μιὰ στιγμὴ, γαὶ ἀργοδιαβινοῦν,
 Σὰ θύμησες κρυφὲς ποῦ ὅλο μακραίνοῦν,
 Μὰ ὡς τὴ στερεὴ πνοὴ δὲ λησμονιοῦνται...
 Χρυσόνειρα!— Κυμάτου ἀφροὶ ποῦ οβροῦνε
 Στῆς ἀλήθειᾶς τὸ πέτρινο ἀερογιάλι!
 Τῆς ἡμέρας τὸ φῶς δὲν ταγιανοῦνε ...
 Στοῦ «τῶρα» πέστε λίγο τὴν ἀγάλη,
 Νιάτα χρυσά, ποῦ ἀγκαλιαστὰ τραβάτε!—
 Χίλιες εὐκὲς μαζὶ σας κεῖ ποῦ πάτε!

Κ. ΚΑΡΘΑΙΟΣ

ΜΟΝΟΤΟΝΙΑ

Στὸν ξάδερφό μου Α. Ρ.

Ἡ μιὰ ὥρα, πάντα τὴν ἄλλη ἀκλουθαί.
 Τὰ σύννεφα βρέχουν πάντα ἴδια πάλι
 Νὰ μαυρίσουν· τὸ λούλουδο σκορπάζει
 Τὴν Ὀμορφιά, πεθαίνει· ἀνθοὶ πάντ' ἄλλοι
 ἀνθοῦν. Ρυθμὸς πάντα ἴδιος κυβερνάει
 Τυφλὸ τὸ ἄλογο μὲ σκυφτὸ κεφάλι
 Ζεμένο στὸ πηγᾶδι ὅλο γυρνάει.
 Κάθε νιός, κάθε νιά πάντα ἀγαπάει.
 Κί' ὁ Πόνος τὴ χαρὰ νικᾷ στὴν Πάλη
 Τὴν αἰώνια, ἢ κ' ἡ χαρὰ τὸν Πόνο, ἢ βρῦση
 Ἄστειρευτὴ κάτω ἀπ' τὸ Κυπαρίσσι
 Τῶν Τάφων φιλιῶν σμίγουν πάντα χεῖλη.
 Κί' ὁ Ἥλιος ποῦ γιὰ αἰῶνες λάμπει ὁ ἴδιος θὰ σβύσει
 Κί' ὅλο θ' ἀνάβουν καὶ θὰ χάνονται Ἥλιοι.

ΑΔΚΗΣ ΘΡΥΛΟΣ

Ο, ΤΙ ΘΕΛΕΤΕ

— Ἡ «Κερκυραϊκὴ ἀνθολογία», τὸ καινούριο φιλολο-
 γικὸ περιοδικὸ ποῦ βγήκε στὴν Κέρκυρα ἀπὸ τὴ «Συντρο-
 φιά τῶν Ἑννιά» εἶναι περιοδικὸ ποῦ τιμᾶει ἀληθινὰ τὰ ἐλ-
 ληνικὰ γράμματα. Στὸ ἐρχόμενο φύλλο θὰ δημοσιέψουμε
 τὸν πρόλογό του ποῦ ξηγᾶει τὸ σκοπὸ τῆς ἐκδοσης.

ΧΩΡΙΣ ΓΡΑΜΜΑΤΟΣΗΜΟ

κ. Εἰρ. Δεντρο. Κέρκυρα καὶ κ. Α. Ζαδ. Ἐδῶ. Σὰς
 εὐχαριστοῦμε γιὰ τὰ δηγήματά σας μὰ γιὰ τὴν ὥρα ἀδύνατο
 νὰν τὰ τυπώσουμε. Ποῦ τόπος! Θὰ τυπωθοῦν ἅμα τελιωσει
 ἢ μιὰ ἀπὸ τίς δύο συνέχειες.—κ. Μ. Κουρτ. Μιτυλήνη. Δὲν
 ἀπαντήσατε στὸ γράμμα μας.—κ. Γ. Κοκ. Θὰ δημοσιευτεῖ.